

10 e Kamer

Nr. 221/02
VAN HET PARKET

Nr. 96040
VAN HET ARREST

4 november 2005

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving,
Vergunningsregister

not. van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. , schrijnwerker, geboren te
op , wonende te

2. Nr. ,
verkoopster, geboren te op , wonende te

ten einde terecht te staan ter zake van:

De eerste en de tweede:

als daders, om het misdrijf te hebben uitgevoerd of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend, dat het misdrijf zonder hun bijstand niet kon worden gepleegd,

bij inbreuk op de artikelen 42§1.1°, 43. 66 al.1-2-5 en 68 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996 tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van de stedenbouw, bekrachtigd bij Decreet van 4 maart 1997 betreffende de ruimtelijke ordening (B.S. 15 maart 1997) door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van titels II en III van voornoemd decreet of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van dit decreet, namelijk door de voorwaarden gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 21.11.1996 werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen

bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van

een bestaande woning (instandhoudings- of onderhoudswerk uitgezonderd)

op het onroerend goed gelegen te , ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende a
en hoger vernoemd

A. tussen 20.03.1997 en 12.05.1998 te hebben uitgevoerd

B. van dan af tot 13.10.1998 te hebben in stand gehouden

in casu:

het bouwen van een nieuwe woning in plaats van het verbouwen en
uitbreiden van een bestaande woning, het plaatsen van een overdekt terras
in plaats van een open terras, alsmede het aanleggen van een op
verhard met kiezelsteen vanaf de straat tot achterzijde van de woning

zoals verder gepreciseerd in het proces-verbaal van vaststelling en de
vorderingen van stedenbouw.

Dagregisternr , overgeschreven op het hypotheekkantoor te
, volgens dubbel aldaar neergelegd de 28 oktober 1998, boek
nummer kosten tweeduizend vijfhonderd zesenzeventig frank, getekend
de bewaarder .

**Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 23
januari 2002, elfde kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt
beslist:**

De rechtbank past de strafrechtelijke kwalificatie van de telastleggingen
aan als volgt:

"Ingevolge wijziging van de van toepassing zijnde decreetbepalingen
maken de bij initiële dagvaarding van 9 maart 1998 de te last gelegde feiten
(optrekken en instandhouden van bouwwerken niet conform aan de
verleende bouwvergunning) thans inbreuk uit op artikel 99 § 1.1, strafbaar
gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1), 147 en 149 van het decreet
houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S.
8.6.99) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30.9.99)
en 26 april 2000 (B.S. 29.4.00). Echter, de straf thans voor het misdrijf
bepaald zwaarder zijnde dan die welke ten tijde van het misdrijf was be-
paald, dient - gelet op hetgeen is voorgeschreven in art. 2 al. 2 van het
strafwetboek - de rechtbank de minst zware straf toe te passen, zijnde deze
bepaald in de (bij oorspronkelijke dagvaarding ingeroepen) wet van 29
maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de
stedenbouw, zoals gecoördineerd door het besluit van de Vlaamse regering
van 22 oktober 1996. en bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997
betreffende de ruimtelijke ordening";

Veroordeelt - voor de misdrijven A en B samen tot een
geldboete van € 200, te verhogen met 40 opdecimen, hetzij € 1.000, doch
mits toepassing van art. 2 lid 2 Sw. gebracht op € 991,57 of een
vervangende gevangenisstraf van twintig dagen.

Veroordeelt - voor de misdrijven . en B samen tot een geldboete van € 200, te verhogen met 40 opdecimen, hetzij € 1.000, doch mits toepassing van art. 2 lid 2 Sw. gebracht op € 991.57 of een vervangende gevangenisstraf van twintig dagen.

Veroordeelt hen solidair verder tot de gerechtskosten begroot op € 86,49.

Verwijst de veroordeelde tot het betalen van een vergoeding van € 25 ingevolge artikel 1 K.B. 23.12.1993. wijziging art. 1 K.B. 29.07.1992. wijziging art. 91 K.B. 28.12.1950 van het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.(KB 11.12.2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie.BS 22.12.2001).

Verplicht hen bovendien overeenkomstig artikel 29 van de Wet van 01.08.1985 houdende fiscale en andere bepalingen. gewijzigd bij art. 3 van de Programmawet van 24.12.1993, elk éénmaal een bedrag van € 10 te verhogen met 1990 opdecimen, hetzij elk € 50 te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden

Het gevorderde herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op. Gelet op het jarenlange talmen van beklaagden om aan de onwettige toestand een einde te stellen, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom bij het niet nakomen van het bevel tot herstel, gevraagd.

Beveelt aan beide beklaagden over te gaan tot het herstel van de plaats op het onroerend goed gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan en , in de vorige staat binnen een termijn van drie maanden vanaf de dag waarop het vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt gesteld binnen de voormelde termijn, de gemachtigde ambtenaar of de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het College van Burgemeester en Schepenen van , ambtshalve in de uitvoering kan voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van de gemachtigde ambtenaar of de gewestelijk inspecteur, door elke beklaagde, een dwangsom zal worden verbeurd van € 123,95 per dag vertraging in de naleving van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 24 januari 2002 door de beide beklaagden;
- 30 januari 2002 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden;

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

*

*

*

1. De zaak werd met deze samenstelling van het Hof op de terechtzitting
van 29 september 2005 in haar geheel hernomen.

2. De hogere beroepen van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie
tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank
te Kortrijk van 23 januari 2002 werden tijdig en regelmatig naar de voorr
ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

3.1. De telastleggingen dienen te worden heromschreven als volgt:

"de eerste en de tweede: te

*om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan
rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering
zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn/haar bijstand het misdrijf
niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van
gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf
rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader in de zin van
artikel 66 van het strafwetboek,*

*bij inbreuk op artikel 42 §1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°
en 5° lid en 68, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening,
gecoördineerd bij het besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996
(B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden
ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook,
inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen
van aanleg, op de bepalingen van titels II en III of op die van de
verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste
hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder vooraf-
gaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van
burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor
het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of
een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken
uitgezonderd, ter zake op het onroerend goed met kadastrale omschrijving*

A. van 25 maart 1997 tot 12 mei 1998:

*het bouwen van een woning, het plaatsen van een overdekt terras alsmede
het aanleggen van een oprit verhard met kiezelsteen vanaf de straat tot de
achterzijde van de woning*

B. vanaf 12 mei 1998 tot en met 13 oktober 1998:

het in stand houden van de onder A vermelde toestand

met de omstandigheid dat de eerste beklaagde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit (schrijnwerker) onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt”.

Hiervan werd aan de beklaagden kennis gegeven en zij hebben er zich op verdedigd. Voor elk van de aldus verbeterde telastleggingen geldt dat zij betrekking heeft op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3.2. De te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op artikel 99 §1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1° en 5°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

4. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het Openbaar Ministerie op 30 januari 2002.

5.1. Er dient nagegaan of het sub B te last gelegde nog steeds een misdrijf uitmaakt.

5.2. Bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van dit Hof werd tegenspraak gevoerd omtrent het door het Arbitragehof op 19 januari 2005 gevelde arrest nr. waarbij het de woorden “, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg” in artikel 146 derde lid DORO zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, vernietigt. Dit heeft voor gevolg dat de strafsancie voor het onder B te last gelegde instandhouden slechts geldt voor zover de in de telastlegging A genoemde handelingen gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

5.3. De handelingen waarop de telastlegging A betrekking heeft zijn volgens het gewestplan gelegen in agrarisch gebied (zonder bijzondere waarde), krachtens artikel 146, 4°lid DORO géén ruimtelijk kwetsbaar gebied. Het te last gelegde misdrijf van instandhouden (telastlegging B) is *in casu* niet langer strafbaar; de erop betrekking hebbende strafvordering is niet (langer) ontvankelijk.

6. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek (waaronder de visuele vaststellingen van de verbalisanten en de bekentenissen van de beklaagden) en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, zoals onder randnummer 3 heromschreven, in hoofde van de beklaagden naar eis van recht bewezen, alsook de verzwarende omstandigheid in hoofde van de eerste beklaagde. De beklaagden

betwisten overigens terecht de hen te last gelegde feiten niet; de eerste beklaagde betwist overigens terecht ook de verzwarende omstandigheid niet.

7. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2 alinea 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

8.1.1. Bij de straftoemeting in hoofde van de eerste beklaagde houdt het Hof rekening met de aard en de ernst van het bewezen misdrijf en met de persoonlijkheid van deze beklaagde, die wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand heeft gebracht en het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen ondergeschikt heeft gemaakt aan zijn persoonlijk belang. Voor deze beklaagde geldt ook nog dat hij als zelfstandig schrijnwerker een professioneel is op wie een bijzondere verantwoordelijkheid rust met betrekking tot het naleven van de regels betreffende de ruimtelijke ordening. In het voordeel van deze beklaagde houdt het Hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen. Een geldboete, zoals hierna bepaald, vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

8.1.2. Aan de eerste beklaagde kan evenwel, nu hij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde geldboete verleend worden in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan deze beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling deze beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

8.2. Bij de straftoemeting in hoofde van de tweede beklaagde houdt het Hof rekening met de aard en de ernst van het bewezen misdrijf en met de persoonlijkheid van deze beklaagde, die wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand heeft gebracht en het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen ondergeschikt heeft gemaakt aan haar persoonlijk belang. In het voordeel van deze beklaagde houdt het Hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen. Een geldboete, zoals hierna bepaald, vormt daarom een passende bestraffing, van aard haar te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

9. Bij het bepalen van de geldboeten houdt het Hof rekening met het feit dat het misdrijf werd gepleegd na 31 december 1994 doch vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2

tweede lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboeten dienen te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dienen wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening nr. 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

10. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens de artikelen 2 en 4 eerste lid van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

11. Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, € 25 bedraagt.

12. Alle kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf, zoals heromschreven onder de telastlegging A.

13.1. Onder de motivering *"dat de bouwplaats gelegen is in het agrarisch gebied van het gewestplan . . . ; dat deze gebieden bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin, dat de nieuwe woning in kwestie niet in functie van de landbouw wordt opgericht, dat het een zuiver residentiële woning betreft, dat de bestemming niet in overeenstemming is met de voorschriften van het gewestplan en dat de wederrechtelijk uitgevoerde werken niet vergunningsvatbaar zijn"* vorderde de toenmalige gemachtigde ambtenaar bij brief met bijlage van 16 december 1997 het herstel van de plaats in de vorige staat: *"volledige afbraak van de wederrechtelijk uitgevoerde bouwwerken (zijnde de volledige nieuwbouw) en het verwijderen van alle materialen buiten het terrein"*; tevens werd voorgesteld een dwangsom op te leggen van 5.000 frank (thans € 123,95) per dag.

13.2. Bij brief van 28 mei 1998 heeft de toenmalige gemachtigde ambtenaar zijn herstellvordering bevestigd en *"aangevuld met de vraag tot het verwijderen van de aangelegde oprit, met name het verwijderen van de*

kieselsteen"; opnieuw werd voorgesteld een dwangsom op te leggen van 5.000 frank (thans € 123,95) per dag.

13.3. Op 2 juli 2003 werd door het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente [] een regularisatievergunning verleend. Door de volgens partijen niet bestreden noch regelmatig ingetrokken beslissing waarbij, bij wijze van regularisatie, een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de werken waarop het bewezen verklaarde stedenbouwmisdrijf betrekking heeft, behoudens wat betreft het dakvolume naast de woning dewelke het terras overdekt, vervalt noodzakelijk de vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat behoudens wat betreft dit dakvolume naast de woning dewelke het terras overdekt. Wel dient het Hof krachtens artikel 159 van de Grondwet de wettigheid van deze beslissing te onderzoeken, nu zij het uiteindelijk lot van de herstellenvordering bepaalt. Hierbij dient de beoordelingsvrijheid te worden geëerbiedigd die de overheid binnen de grenzen van de wettigheid heeft. De vergunning werd verleend door de bevoegde instantie, met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij steunt niet op motieven die vreemd zijn aan een goede ruimtelijke ordening of op een opvatting over een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij strookt met de wet. Door de niet onwettig bevonden regularisatievergunning is de herstellenvordering vervallen en wordt de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp, behoudens wat betreft het dakvolume naast de woning dewelke het terras overdekt.

13.4. Bij brief van 27 juli 2005 meldt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat de herstellenvordering behouden blijft wat betreft het dakvolume naast de woning dewelke het terras overdekt doch dat *"de woning voor het overige werd geregulariseerd, wat maakt dat de herstellenvordering voor dit deel niet meer van toepassing is"*.

13.5. In zoverre niet geregulariseerd is het herstel van de plaats in de vorige toestand nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf heromschreven onder de telastlegging A een einde te stellen en legt het aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op. Artikel 149 § 1 eerste lid DORO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"*. Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. In zoverre niet vervallen dient het Hof de herstellenvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen. Het Hof is van oordeel dat in acht genomen hoger aangehaalde motieven de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede

1
ordering van de ruimte door het zeer beperkt herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. In zoverre niet vervallen is de vordering niet kennelijk onredelijk. Kortom, in zoverre niet vervallen, werd tot de herstellvordering gesteund op het misdrijf heromschreven onder de telastlegging A beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

13.6. Gelet op de tot heden getoonde onwil om tot het herstel over te gaan wat betreft het dakvolume naast de woning dewelke het terras overdekt, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot dit herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke deze reeds konden overgaan tot dit herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis* laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

OP DEZE GRONDEN HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

2, 38, 39, 40, 41, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 189, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*bis* van het Wetboek van Strafvordering,
1, 8 en 14 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,
2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,
28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993,
91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
36 van de Wet van 7 februari 2003,
23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,
24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende **met eenparige stemmen:**

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Heromschrijft de telastleggingen zoals onder randnummer 3.1. vermeld.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de heromschreven telastlegging B niet (langer) ontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf heromschreven onder de telastlegging B niet (langer) ontvankelijk.

Veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastlegging A, zoals heromschreven, tot een geldboete van € (2.000 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 9.915,74;

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel slechts voor drievierden van de aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete of drievierden van de vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastlegging A, zoals heromschreven, tot een geldboete van € (200 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 991,57;

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de tweede beklaagde opgelegde geldboete zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van twee maanden.

Legt de beide beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt de beklaagden _____ en _____ de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand te herstellen door *afbraak van het dakvolume naast de woning dewelke het terras overdekt*, binnen een termijn van een jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ i ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO;

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Stelt vast dat de herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, in de mate dat zij is gesteund op de heromschreven telastlegging A, voor *het overige* is vervallen en verklaart dienaangaande de vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 86,49 in eerste aanleg en op € 83,28 in hoger beroep.

Veroordeelt de beide beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:		
	Afschriften:	28,90
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	16,81
		75,71
	+ 10 % :	7,57
	Totaal :€	83,28

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **4 november 2005**.

Aanwezig :

, raadsheer, wn. kamervoorzitter, bij bevelschrift van de Eerste Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om plaatsvervangend raadsheer op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art. 779 al.2 Ger. Wetboek);

, raadsheer,

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;

Goedgekeurd doorhaling van ☞ nietige lijn(en) en ☞ nietige woord(en);